

Konec infekčního mýtu – 6. část: Souboj o choroboplodné zárodky

resetheus.org/konec-infekcniho-mytu-6-cast-souboj-o-choroboplodne-zarodky/

články

Autor: Mike Stone

4. 2. 2024

Překlad

Eva Mertlíková

|

Zdroj

VIROLIEGY

Na počátku 20. století jeden kanadský lékař experimentoval s miliony tzv. smrtelně patogenních bakterií záškrtu, břišního tyfu, zápalu plic, meningitidy a tuberkulózy. V kulturách, které dobrovolníci pozřeli, bylo obsaženo od 50 000 do několika milionů těchto bakterií. Během pěti let experimentování však ani jeden z nich neonemocněl. Poté, co se kanadský lékař přesvědčil o podvodnosti „teorie“ choroboplodných zárodků, vyzval zbytek vědecké komunity, aby podobnými experimenty dokázala, že mikrobi mohou způsobovat nemoci. I když byla jeho výzva z velké části ignorována, jeden lékař z Minnesoty nakonec reagoval tím, že kanadskému lékaři předložil vlastní výzvu a chtěl, aby se podrobil dalším experimentům. Tak vznikl souboj o choroboplodné zárodky, v němž osoba s pozitivním tvrzením o existenci tzv. smrtelně patogenních mikrobů chtěla, aby ten, kdo toto přesvědčení zpochybňoval, dokázal jeho nesprávnost experimentováním přímo na sobě.

Často se stává, že jsme při komunikaci s obhájci „teorie“ choroboplodných zárodků k podobným „soubojům o choroboplodné zárodky“ vyzváni, kdy podle nich musíme prokázat ochotu „riskovat život“, abychom si zachovali čest a jejich pozitivní tvrzení (o němž se mylně domnívají, že bylo prokázáno díky staletím pseudovědeckého experimentování) tak zpochybnili, zatímco oni se mohou odvolávat na podvodné důkazy, které považují za dostatečné. Podle nich se máme nechat exponovat různým tzv. „patogenním“ agens, abychom „infekci“ a „nákazu“ vyvrátili. Jedná se o obrannou taktiku, která se používá, jakmile si obhájci „teorie“ choroboplodných zárodků uvědomí, že na své straně nemají žádné vědecké důkazy, které by jejich víru v neviditelné „patogenní“ strašáky podporovaly. V jejich myslích se tak nějak stává „logické“ požadovat, abychom pro splnění jejich bizarních scénářů dělali směšné věci, místo toho, aby poskytli experimentální důkazy, které by jejich pozitivní tvrzení potvrdily. Je to logicky chybný pokus přehodit důkazní břemeno na nás, aby oni nemuseli obhajovat své stanovisko prostřednictvím vědeckých důkazů. Mně osobně bylo řečeno, že se mám nechat pokousat vzteklym psem, vyspat s někým, kdo má pohlavně přenosnou chorobu, píchnout si injekci s HIV pozitivní krví, sedět uvnitř tuberkulózního oddělení nebo se starat o pacienta s ebolou bez odpovídající ochrany.

Ironií osudu je, že si mohu jeden z těchto scénářů ve skutečnosti odškrtnout, protože jsem žil v malém dvoupokojovém bytě se svou tchyní, která byla údajně více než měsíc v aktivní a „infekční“ fázi tuberkulózy. Podle Mayo Clinic se tuberkulóza šíří, když nemocný kašle, kýchá nebo zpívá, čímž uvolňuje do vzduchu drobné kapénky s choroboplodnými zárodky, které vdechuje jiná osoba, a zárodky se tak dostávají do plic. Nemoc se prý *snadno* šíří, když se lidé shromažďují v davu nebo když *žijí ve stísněných podmínkách*. Avšak navzdory tomu, že jsme měli nemoc snadno „chytit“, ani já, ani moje žena, ani můj syn, ani nikdo z různých příbuzných a návštěvníků, kteří v té době moji tchyni navštívili, nikdy tuberkulózou neonemocněl, a dokonce ani na ni nebyl pozitivně testován. To byl zásadní zlom, který mě přiměl pojmy „infekčnost“ a „nakažlivost“ zpochybnit.

Já osobně sice všechny výzvy, které mi jsou pravidelně navrhovány, asi nebudu moci splnit, avšak podobné scénáře a experimenty už byly v minulosti provedeny. Například když si dr. Robert Willner v přímém televizním přenosu (začíná zhruba ve 40. minutě) píchl do prstu jehlu s krví HIV pozitivního pacienta. Dr. Willner zůstal v pořádku, nikdy neměl pozitivní test na HIV ani se u něj nerozvinul AIDS. Nakonec zemřel na infarkt.

Watch Video At: <https://youtu.be/tQCKb1JV-4A>

Co se týče vyspání s někým, kdo má pohlavně přenosnou chorobu, studie Nancy Padianové z roku 1996 sledovala 175 nesourodých párů (v nichž byl jeden partner HIV pozitivní a druhý HIV negativní) po dobu 10 let a zjišťovala, zda se člověk může „nakazit“ virem HIV od „infikovaného“ partnera. Tyto páry spolu pravidelně spaly a měly nechráněný sex. Během celé studie nedošlo k žádnému přenosu HIV z pozitivního partnera na partnera negativního:

Heterosexuální přenos viru lidské imunodeficiency (HIV) v severní Kalifornii: výsledky desetileté studie

„Sledovali jsme 175 HIV-nesourodých párů (jeden partner HIV pozitivní, druhý HIV negativní) v průběhu času, v součtu přibližně 282 let sledování. Kvůli úmrtím a rozchodům sledovaných párů zásadně ubylo; ve studii jsou uvedeny údaje pouze od 175 párů. Nejdelší doba sledování byla 12 návštěv (6 let). Po vstupu do studie jsme nepozorovali žádnou sérokonverzi.“

„Při poslední kontrole páry mnohem více abstinovaly nebo důsledně používaly kondom a mnohem méně praktikovaly anální styk ($p < 0,0005$ pro všechny). Nicméně během 6 měsíců před jejich poslední kontrolou uvedlo konzistentní používání kondomu pouze 75% párů. 47 párů, které ve studii pokračovaly po dobu 3 měsíců až 6 let, používalo kondom přerušovaně a **mezi nechráněnými partnery nedošlo k žádné sérokonverzi.“**

„Obecně odhadujeme, že **infekčnost přenosu z muže na ženu je nízká, přibližně 0,0009 na kontakt a infekčnost přenosu z ženy na muže je ještě nižší.“**

„I když **chybějící přenos v naší prospektivní studii** může být částečně způsoben neidentifikovanými ochrannými faktory, v průběhu času jsme pozorovali také významnou změnu chování. V předchozích záznamech byl podíl párů, které při posledním sledování před analýzou používaly kondom, 100%. Zde uváděných 75% je nejnižší podíl, který jsme zaznamenali. Podíl párů, které by kondom používaly, pokud by studie pokračovala déle než 10 let, zůstává neznámý. **Absence séroincidentní infekce v průběhu studie však nemůže být zcela připsána jen významné změně chování. K přenosu nedošlo ani mezi 25% párů, které při poslední kontrole kondom důsledně nepoužívaly, ani mezi 47 páry, které po celou dobu sledování přerušovaně praktikovaly nechráněný sex. To také dokazuje nízkou infekčnost při absenci buď sdílení jehel, a/nebo kofaktorů, jako jsou souběžné pohlavně přenosné choroby.“**

Konec infekčního mýtu – 3. část: Přenáší se virus HIV vzácně, nebo se nepřenáší vůbec?

Pokud jde o pokousání vzteklým psem, podle Geralda Geisona, předního výzkumníka práce Louise Pasteura, existuje velmi vysoká míra nejistoty v korelaci mezi pokousáním zvířetem a následným výskytem vztekliny – a to *i v případě, že kousající zvíře je prokazatelně vzteklé*. Geison také uvedl, že většina obětí pokousání vzteklým zvířetem by se mohla vzdát léčby, aniž by se u nich v budoucnu objevilo onemocnění. Tato tvrzení jsou podpořena zprávou lékařky se specializací na chirurgii Millicent Mordenové s názvem *„Rabies Past Present in Scientific Review“* („Vzteklina v minulosti ve vědeckém přehledu“), v níž se uvádí, že mnoho případů pokousání vzteklými psy v průběhu mnoha desetiletí vedlo k nulovému počtu případů vztekliny mezi těmi, kteří byli pokousáni, a že za takzvaná úmrtí na vzteklinu mohla samotná vakcína:

„Dr. Matthew Woods, další Pasteurův současník, v té době přední člen filadelfské lékařské společnosti, o tématu vztekliny hodně psal. Uvedl: ‚Ve filadelfském psím útulku, kam je ročně přijato v průměru více než 6000 toulavých psů a **kde jsou lidé, kteří psy chytají, a ošetřovatelé při manipulaci s nimi často pokousáni, se za celou jeho pětadvacetiletou historii, během níž zacházeli se 150 000 psy, nevyskytl ani jeden případ hydrofobie.**‘

Záznamy londýnské nemocnice před několika lety **uváděly 2 668 osob pokousaných rozzuřenými psy. Hydrofobie se nevyvinula u žádné z nich.**

Nemocnice svatého Jiří v Londýně **eviduje 4 000 pacientů pokousaných údajně vzteklými psy. Žádný případ hydrofobie.**

Dr. Dulles řekl: ‚Mohl bych uvést svou vlastní zkušenost s léčbou osob pokousaných psy, kteří byli považováni za vzteklé, kdy **za třicet let nedošlo k rozvoji ani jednoho případu nemoci.** A pravděpodobně jsem viděl více případů takzvané hydrofobie než kterýkoli jiný lékař.‘ Dr. Dulles přednášel dějiny medicíny na Pensylvánské univerzitě, byl chirurgem v Rushově nemocnici a ředitelem univerzitní nemocnice.“

„V záznamech Pasteurova ústavu je uvedeno přes 3 000 úmrtí osob pokousaných psy. Všechny zemřely po léčbě. Na druhé straně záznamy londýnské nemocnice před několika lety **uvádějí 2 668 osob pokousaných rozzuřenými psy: ani u jedné z nich se nevyvinula hydrofobie a ani jedna nebyla léčena Pasteurovou metodou.**“

Pokud jde o expozici eboly, lze uvést případ, kdy se výzkumná pracovnice během epidemie v roce 2009 omylem píchla do prstu jehlou infikovanou „smrtícím“ „virem“ ebola. Ačkoli byla údajně „zachráněna“ před onemocněním díky experimentální vakcíně, kterou dostala a která nebyla nikdy předtím vyzkoušena na lidech, je možné konstatovat, že jí vůbec nehrozilo, že by se u ní nemoc někdy rozvinula, i kdyby jí experimentální injekce nebyla nikdy podána. V roce 2014 se jedna žena starala o 4 členy rodiny, aniž by používala odpovídající osobní ochranné prostředky. Místo toho se spoléhala na pláštěnku a pytle na odpadky, a nikdy se touto nemocí nenakazila. V jiném příkladu výzkumníci studie z roku 2016 v ohnisku výskytu eboly v Sieře Leone testovali protilátky u 187 lidí, kteří byli předtím v karanténě kvůli sdílení veřejné latríny s potvrzeným případem eboly nebo na základě toho, že s nimi potvrzený případ eboly žil. Ze 187 lidí, kteří byli v přímém kontaktu s pacienty s ebolou, jich 14 bylo údajně v určitém okamžiku „infikováno“, přestože 12 z nich nevedlo žádné příznaky, zatímco další 2 uvedli, že si pamatují, že v té době měli pouze horečku. Jinými slovy, navzdory tomu, co ukázaly podvodné výsledky testů na protilátky, nikdo ze 187 lidí, kteří byli v přímém kontaktu s pacienty s ebolou, touto nemocí ve skutečnosti neonemocněl, a to ani v době, kdy s nimi žil:

Studie zjistila, že ebola nemusí u některých lidí vyvolat onemocnění

„Zdá se, že přinejmenším v jedné vesnici v Sieře Leone se o tom, že byli nakaženi, nemusela nikdy dozvědět až čtvrtina nakažených lidí.

„Naše údaje naznačují, že **25% infekcí virem ebola mohlo mít symptomy jen minimální,**“ uvedl mezinárodní tým výzkumníků v časopise Public Library of Science PLoS Neglected Tropical Diseases.

Vybrali si vesnici Sukudu v okrese Kono bohatém na diamanty. Richardson tam pracoval s charitativní organizací Partners in Health. **Odebrali krev 187 lidem, kteří byli umístěni do karantény poté, co sdíleli latríny s pacienty s ebolou.**

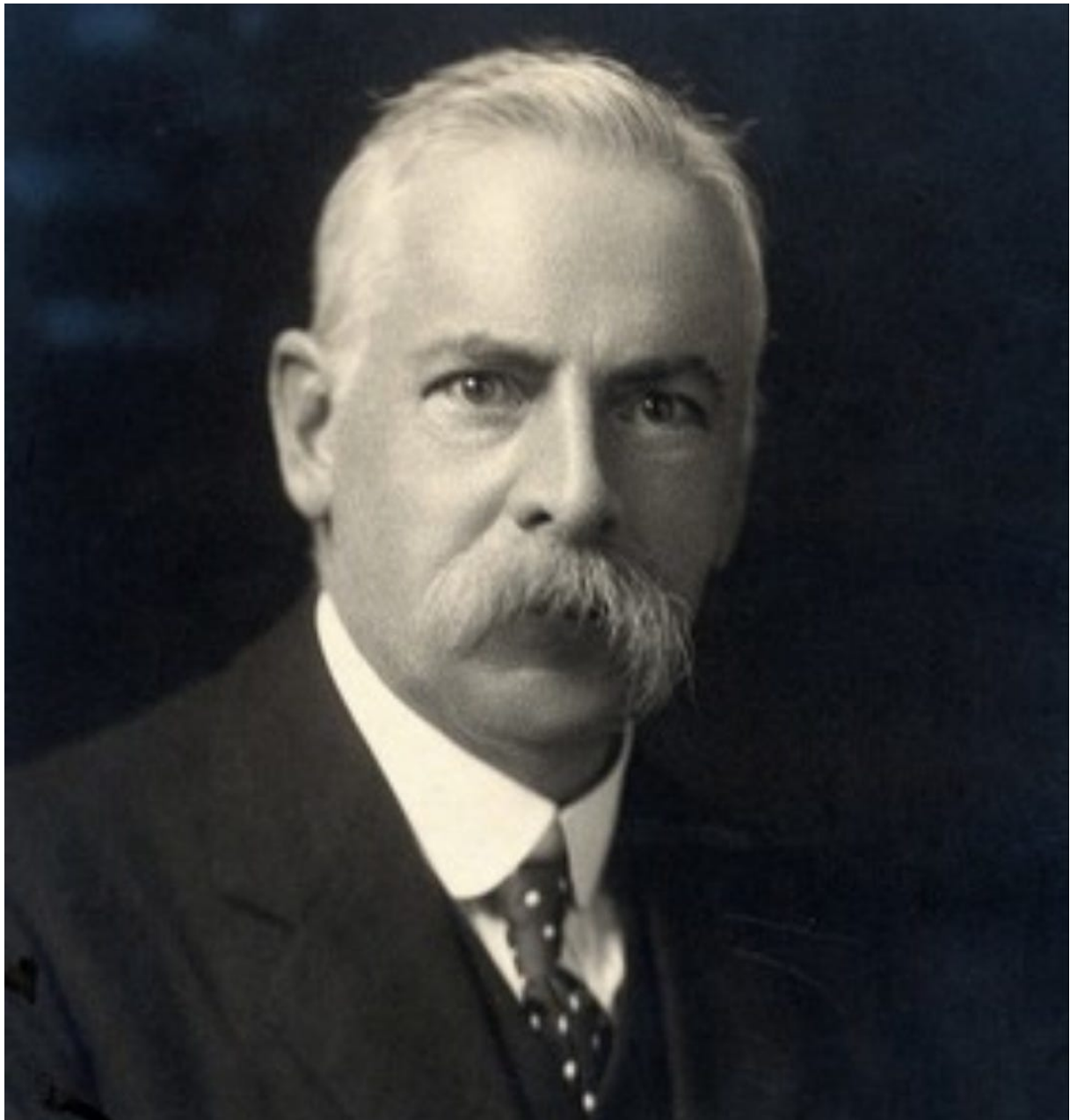
U 14 z nich našli protilátky proti ebole, což naznačovalo, že byli infikováni. **Dvanáct z těchto 14 lidí uvedlo, že si nepamatují, že by někdy v té době měli horečku nebo byli nemocní.**

Zdravotníci vesničany bedlivě sledovali, takže podle výzkumníků je nepravděpodobné, **že by tito lidé svou nemoc skryli.**

„Naše údaje naznačují, že **značná část případů přenosu eboly mohla během epidemie zůstat neodhalena,**“ napsal tým.“

<https://www.google.com/amp/s/www.nbcnews.com/news/amp/ncna684431>

To je jen několik případů, kdy byli lidé záměrně nebo nevědomky vystaveni takzvaným „patogenním“ mikrobům a očekávané onemocnění se nedostavilo. Tyto důkazy by měly stačit k tomu, aby ukázaly, že výzva k souboji o choroboplodné zárodky, kterou pravidelně navrhují zastánci „teorie“ choroboplodných zárodků jako obranný mechanismus, je bezpředmětná. Bez ohledu na to, kolik pseudovědeckých studií ve snaze podpořit své stanovisko předhodí, existuje spousta důkazů, které odporují jakýmkoli tvrzením o „infekčnosti“ a „nakažlivosti“ a zcela je vyvracejí. Nicméně, na počest navrhovaného souboje o choroboplodné zárodky mezi lékaři z Kanady a Minnesoty na počátku 20. století se chci podělit o řadu dalších případů v průběhu let formulování „teorie“ choroboplodných zárodků, kdy lidé vystavili sami sebe (a ostatní) takzvaným patogenním mikrobům přirozeným způsobem. Někteří tak činili se záměrem poukázat na podvod „teorie“ choroboplodných zárodků. Jiní se jí snažili dokázat nebo využít ve svůj prospěch. Po prozkoumání těchto dalších případů bude zřejmé, že ačkoli k tomuto duelu vyzývají zastánci „teorie“ choroboplodných zárodků, my máme veškerou municí a oni na oplátku nemají nic než slepé náboje.

Dr. John Thresh. Možná, že „smrtící“ bakterie břišního tyfu odfiltroval jeho úžasný knír.

Tento první případ experimentování na sobě samém byl náhodný, jak je uvedeno v příspěvku *The Germ Theory of Disease* od dr. Herberta Snowa. Píše se v něm, že při svědectví před porotou dr. John Thresh vyprávěl příběh o tom, jak náhodně vypil čistou kulturu bacilů břišního tyfu. Zůstal zcela v pořádku, bez jakýchkoli neblahých zdravotních následků.

„Dr. Thresh, známý zdravotnický úředník, řekl porotě v případě Malvern Hydro, že **omylem požil asi půl decilitru ‚čisté kultury‘ virulentních bacilů břišního tyfu, aniž by to mělo sebemenší neblahé následky.**“

Stejný zdroj uvádí, že dr. Emmanuel Edward Klein nevěřil, že Robert Koch skutečně objevil pravou příčinu cholery. Aby to dokázal, vypil asi půl decilitru čisté kultury čárkovitých bacilů, aniž by pocítil jakékoli neblahé následky:

„Dr. Klein, který se chystal odjet do Indie zkoumat původ této nemoci, nevěřil tvrzení profesora Kocha a experimentálně **vypil asi půl decilitru ‚čisté kultury‘ plné čárkovitých bacilů. Žádný účinek se nedostavil a dr. Klein je dodnes živ a zdrav.**“

Tuto zprávu lze ověřit v článku z roku 2010 s názvem *1885 Cholera Controversy: Klein versus Koch*:

„Podle Wallera provedl Klein při této příležitosti první mikrobiologický autoexperiment, když **vypil vodu infikovanou čárkovitým bacilem, aby dokázal, že není nakažlivá, což brzy zopakoval Max von Pettenkofer.**“

Jak bylo zmíněno, Kleinův experiment provedl také Max von Pettenkofer, který byl považován za největší autoritu v oblasti cholery a který byl dalším kritikem Roberta Kocha. Ve věku 74 let požil čistou kulturu čárkovitých bacilů. I když se u něj objevil lehký průjem, nebyl považován za projev cholery. O totéž se pokusili i dva studenti, a přestože se u nich údajně objevila „těžká cholerina“ (která je definována jako mírný průjem), experimenty nakonec ukázaly, že klinická cholera „rozhodně nebyla nevyhnutelným důsledkem požití virulentního bacilu cholery“.

Život a přínos Maxe von Pettenkofera (1818-1901)

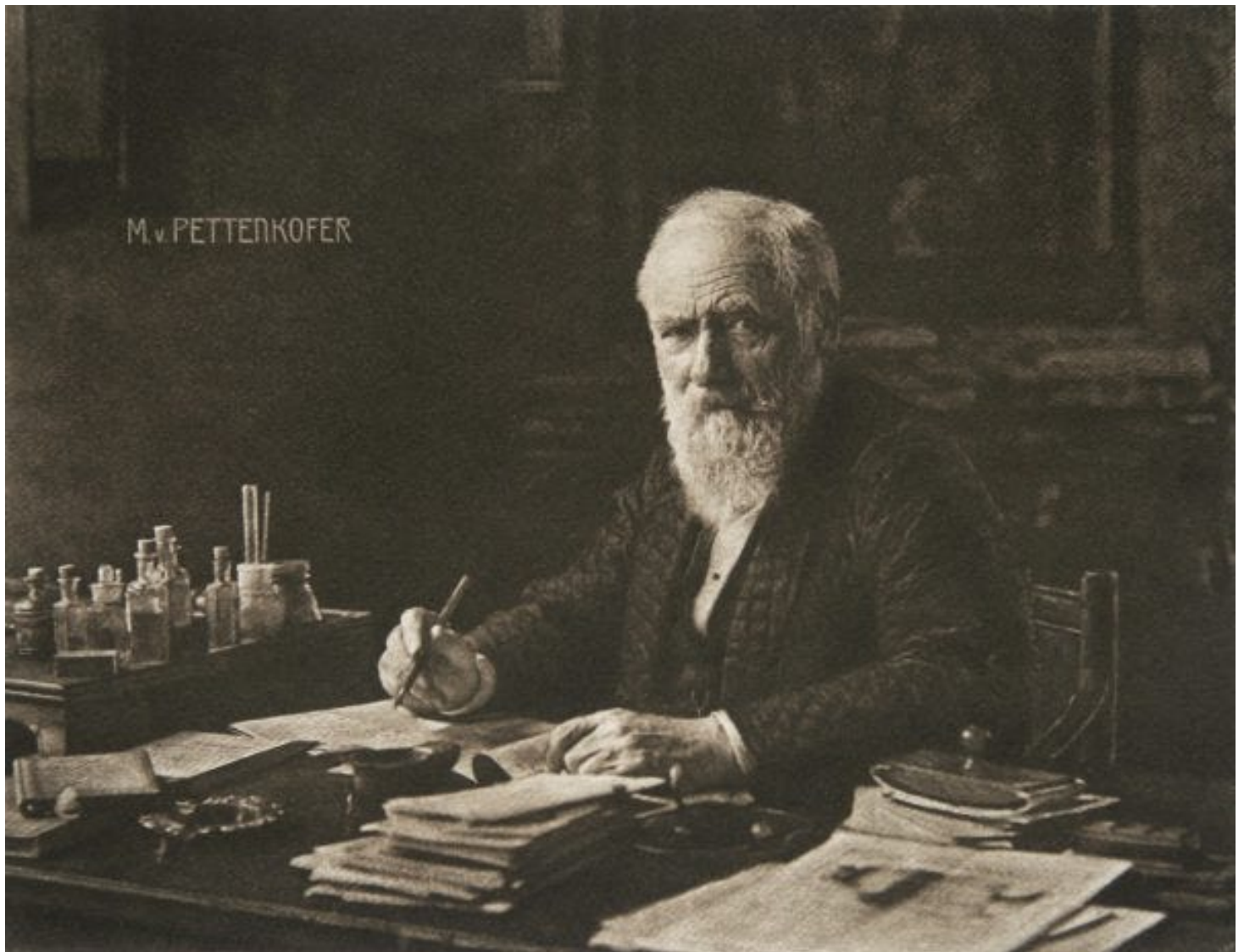
„Pettenkofer byl natolik přesvědčen, že samotný organismus k vyvolání nemoci nestačí, že se rozhodl provést ‚experimentum crucis‘ na sobě samém. K této slavné události došlo 7. října 1892, když mu bylo 74 let. **Získal čerstvou kulturu cholerového Vibria, kterou izoloval profesor Gaffky z pacienta umírajícího na cholery.** Kultura byla přenesena do bujónu a Pettenkofer po neutralizaci kyselosti žaludku hydrogenuhličitanem sodným spolkl nalačno 1,0 cm³. **Neobjevily se žádné příznaky kromě ‚lehkého průjmu s enormním pomnožením bacilu ve stolici‘.**

Pettenkofer o tomto experimentu napsal:

„I kdybych oklamal sám sebe a experiment ohrozil můj život, podíval bych se Smrti klidně do očí, protože moje sebevražda by nebyla pošetilá ani zbabělá; **zemřel bych ve službách vědy jako voják na poli cti.** Zdraví a život jsou, jak jsem často říkal, velmi velké pozemské statky, ale pro člověka nejsou tím nejvyšším. Člověk, chce-li se povznést nad zvířata, musí pro vyšší ideály obětovat život i zdraví.“

Prof. Eyer, v současnosti profesor hygieny v Mnichově, mi řekl, že Pettenkofer nepochybně sám prodělal cholery během epidemie v roce 1830, **takže u něj pravděpodobně přetrvávala malá imunita** (osobní sdělení v Mnichově, srpen 1972). Několik Pettenkoferových studentů následovalo příkladu svého učitele. Dva z nich neměli takové štěstí (nebo imunitu), takže se u nich rozvinula těžká ‚cholerina‘, ale nedošlo k žádnému úmrtí. **Tyto experimenty ukázaly, že klinická cholera rozhodně nebyla nevyhnutelným důsledkem požití virulentního bacilu cholery.**“

<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2591993/pdf/yjbm00158-0008.pdf>

Podle knihy *The Illusion of Viral Contagion – Scientific and Philosophical Review* („Iluze virové nákazy – vědecký a filozofický přehled“) si dr. Rudolph Emmerich, který byl žákem dr. Pettenkofera, injekčně aplikoval na pódiu před publikem bacily cholery a přežil. Jeho experimenty s injekční aplikací bacilů cholery jsou doloženy i v jeho nekrologu v *New York Times* z roku 1914.

„Předvedl to na pódiu **před více než stovkou diváků a přežil**. Emmerich na sobě provedl řadu experimentů, při nichž **si do těla injekčně aplikoval několik kmenů bacilů cholery**, jejichž výsledky prokázaly, že cholera je méně virulentní, pochází-li od jiného člověka, na rozdíl od pití kontaminované podzemní vody.“

<https://theillusionofviralcontagion.co.uk/>

Podle knihy *Immunity: How Eli Metchnikoff Changed the Face of Modern Medicine* („Imunita: Jak Eli Metchnikoff změnil tvář moderní medicíny“), zoolog ruského původu Ilja Metchnikoff a jeho spolupracovníci pili „sklenici za sklenicí vody smíchané s bacily cholery ze Seiny, ze stolice nemocných lidí, z kašny na jednom z náměstí ve Versailles“. Zatímco jeden dobrovolník téměř zemřel, Metchnikoff a další dobrovolníci zůstali zcela zdraví.

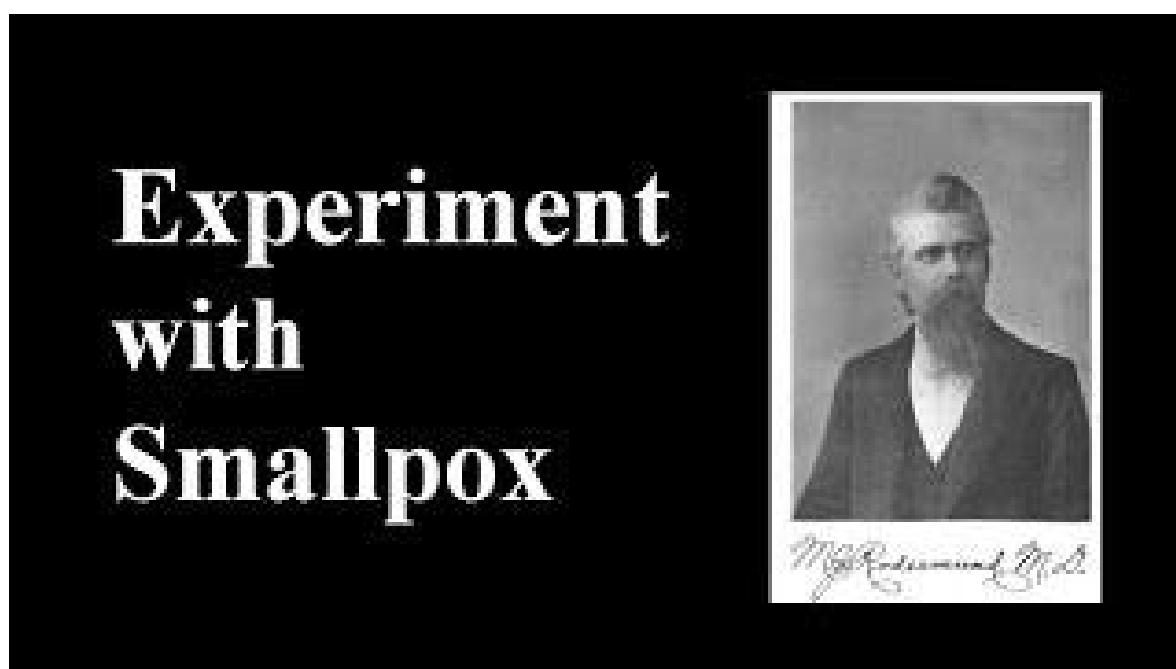
„Což nás přivádí do roku 1892. Francii zachvátila epidemie cholery a Metchnikoff se snažil pochopit, proč nemoc postihla některé lidi a jiné ne. **Za tímto účelem vypil nápoj plný cholery. Nikdy neonemocněl, a tak nechal dobrovolníka, aby se také napil. Když ani tento dobrovolník neonemocněl, nabídl Metchnikoff nápoj druhému pokusnému subjektu.** Tomuto muži se však tak dobře nevedlo. Dostal cholera a málem zemřel.“

<https://www.smithsonianmag.com/smart-news/thank-man-who-drank-cholera-your-yogurt-180955197/>

Ironií osudu je, že nejpádnější důkaz proti bacilu cholery ve skutečnosti pochází od samotného Roberta Kocha. Poté, co se mu nepodařilo „infikovat“ a reprodukovat nemoc u zvířat, pokusil se Koch „infikovat“ sám sebe pitím čistých kultur. Stejně jako Pettenkofer měl Koch mírný průjem, který neodpovídal této nemoci, a nepříznivý výsledek byl nakonec použit k jeho zesměšnění.

„Aby splnil kritéria stanovená ve svých dvou zbývajících postulátech, **Koch se pokoušel infikovat zvířata čistými kulturami organismu, ale s malým úspěchem.** Správně usoudil, že zvířata nejsou na cholera vnímavá, a **uchýlil se k extrémnímu kroku infikování sebe sama pitím čistých kultur. Dostal však jen mírný průjem,** čehož později využili jeho odpůrci k jeho zesměšnění.“

<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3089047/>

I když výše uvedené příklady neschopnosti reprodukovat břišní tyfus i cholera prostřednictvím požití čistých kultur různými výzkumníky jsou přesvědčivým důkazem proti „teorii“ choroboplodných zárodků, další příklady jsou naprosto usvědčující. V roce 1901 se dr. Matthew Rodermund úmyslně exponoval pacientce s pravými neštovicemi tak, že jí otevřel pustuly („neštovičky“ – kožní pupínky vyplněné hnisem – pozn. překl.) a jejich obsah si rozmazal po obličeji, rukou, vousech a oblečení. Poté odešel domů na

večeři s rodinou a po ní se vrátil do své kanceláře. Setkal se s přítelem reverendem, který byl obsahu pustul na jeho ruku vystaven, stejně jako mnozí pacienti, které viděl a jejichž tváří se rukama dotýkal. Dr. Rodermund poté odešel do klubu obchodníků, kde hrál poker s dalšími muži a všechny je exponoval. Přespal doma s rodinou a druhý den ráno odjel vlakem do Green Bay, kde posnídal a pracoval s 27 pacienty. Po celou dobu se nemyl ani nepřevlékal.

Druhý den se o tomto experimentu dozvěděli novináři a dr. Rodermunda se na celou záležitost zeptali. Řekl jim pravdu a nakonec byl policií umístěn do karantény. Dr. Rodermund však karanténu porušil a odcestoval do Chicaga, do Terre Haute ve státě Indiana a pak zpět domů, přičemž exponoval další lidi, než byl nakonec zatčen. Úřady se pokoušely vysledovat případy pravých neštovic k dr. Rodermundovi, který podle vlastního odhadu během své cesty exponoval více než 50 000 lidí, ale nepodařilo se jim najít ani jeden případ pravých neštovic, který by mu mohl být přisouzen.

Experiment dr. Rodermunda

„Pak, abych jim ukázal, že je to pravda, **otevřel jsem několik velkých pustul na jejím obličejí a na rukou, nabral z nich hnis a rozmazal si jej na celý obličej, ruce, vousy a oblečení a zároveň jsem poznamenal, že teď půjdu domů na večeři.**

Během jídla jsem se rodině o této záležitosti nezmínil a odešel jsem rovnou do své kanceláře, aniž bych o tom někomu řekl.“

„Čtenář si dokáže představit, v jakém rozpoložení jsem se tehdy nacházel, protože nikdo z nich neměl ani tušení, že **jsem byl právě v té době pokrytý hnisem pravých neštovic a že karty, se kterými jsme hráli, byly tímto jedem potřísněny.** Přesto jsem se jim o své návštěvě ani jednou nezmínil. Dále bych nikdy nešel do klubu, kdybych měl sebemenší tušení, že se o mém počínání někdy dozví, neboť jsem znal smýšlení těchto pánů a také jsem k nim i k sobě měl příliš velký respekt, než abych se vměšoval do jejich citů, i kdybych věděl, že jejich víra je pošetilá pověra. **Podobných činů jsem za posledních patnáct let vykonal již desítky a pokaždé jsem sledoval jejich výsledky a nikdy nikomu nevznikla sebemenší újma.**

Abych se vrátil k našemu tématu, po odchodu z klubu jsem se toho večera vrátil domů, přespal u své rodiny a druhý den ráno jsem jel vlakem do Green Bay, přičemž **jsem měl na sobě stejné oblečení a nemyl jsem si ruce ani obličej.**“

„Svatouškovští podvodníci a lháři veřejnosti (lékaři) **se snažili všemi způsoby, formami a prostředky vysledovat případy pravých neštovic k mému jednání, ale bezvýsledně. Ani poté, co jsem byl v kontaktu s 50 000 lidí a potřel rukama pokrytýma hnisem třicet sedm obličejů, nedokázali proti mně nic najít.** V nejbližší době zveřejním několik podobných příhod, které se mi staly v minulých letech a které jsou mnohem zajímavější než tato.“

<https://archive.org/details/vaccinationsupe00hodggoog/page/n57/mode/1up>

Dr. Rodermund později napsal o dalších experimentech, které provedl, když se pokusil „infikovat“ sedmnáct lidí souchotinami, spálou, pravými neštovicemi nebo záškrtem tím, že jim mikroorganismy nastříkal do krku a nosu nebo je nechal vdechnout do plic. Tyto experimenty opakoval každý týden nebo každé dva týdny po dobu několika měsíců a žádný ze subjektů neonemocněl.

„Chtěl jsem mít naprostou jistotu, že veřejně nevznesu tak důležitou otázku, která by nemohla obstát ve zkoušce a náporu jakéhokoli zkoumání, jemuž by mohla být podrobena. **Experimenty jsem provedl na sedmnácti lidech ve věku od patnácti do třiceti let, ale ani v jednom případě se nepodařilo vyvolat případ souchotin, spály, pravých neštovic nebo záškrty.**

Tyto experimenty byly provedeny následujícím způsobem: Jedy záškrty, pravých neštovic, spály nebo souchotin jsem nastříkal do krku, nosu nebo jsem je nechal vdechnout do plic, přičemž jsem experiment ve většině případů opakoval každý týden nebo každé dva týdny po dobu několika měsíců, a **výsledkem bylo, že se nepodařilo vyvolat žádnou nemoc.** Samozřejmě jsem pacientům nemohl oznámit, co dělám. Měl jsem je léčit na katary nosu nebo krku.“

<https://archive.org/details/medicalbrief04unkngoog/page/282/mode/1up>

Článek z prosince 1896 uvedl, že dr. Thomas Powell experimentoval sám na sobě s nejrůznějšími „patogenními mikroby“. Byl si svými výsledky jistý a na toto téma napsal různé vědecké články:

NOVÝ VŠELÉK

Patentované sanatorium, které se má nacházet v Los Angeles.

„Dr. Thomas Powell tvrdí, že se naučil způsob, jak inokulovat lidský organismus tak, aby byl odolný vůči choroboplodným zárodkům. Jako očkování zabraňuje pravým neštovicím, tak tento objev odvrátí spálu, souchotiny, záškrty a všechny ostatní nemoci způsobené choroboplodnými zárodky.

Dr. Powell si je pravdivostí svého objevu natolik jistý, že o něm napsal mnoho článků do vědeckých časopisů a sám jej prakticky vyzkoušel tím, že se vystavil nejrůznějším nemocem. Tento týden uzavřel s kalifornskými kapitalisty dohodu, podle níž mu bude za třetinový podíl na tomto objevu vyplaceno 9000 dolarů.“

<https://www.newspapers.com/article/los-angeles-herald-dr-thomas-powell-s/4831433/>

DEADLY GERMS

**How Dr. Thos. Powell Has
Swallowed Them**

BACILLI IN HIS SYSTEM

**HE LAUGHS AT THE THEORY OF
CONTAGION**

**Gives to the World the Story of His
Ten Years' Defiance of the
Death-Dealing Bacilli**

Podrobnosti o experimentech dr. Powella byly uvedeny v článku v *Los Angeles Herald* z listopadu 1897. Dr. Powell se po dobu deseti let vystavoval zárodkům nejsmrtelnějších nemocí, aby vyvrátil teorii o přenosu nakažlivých nemocí z jednoho člověka na druhého. Dr. Powell nejenže přežil, ale nikdy se u něj neprojevyly žádné neblahé následky jeho experimentů. Jeho výsledky byly považovány za průkazné, protože jich dosáhl za přítomnosti dvou známých lékařů, kteří jeho zjištění dosvědčili. Dr. Powell prohlásil, že jeho experimenty prokázaly, že zárodky jsou důsledkem, nikoli příčinou nemocí, a že jsou prospěšné pro dosažení a udržení zdraví. Dr. Powell byl o svých výsledcích natolik přesvědčen, že při svých experimentech používal vedle sebe i členy rodiny a další dobrovolníky. Bakterie břišního tyfu, záškrty a vozňivky kultivoval do té míry, že nebylo pochyb o jejich „virulentní povaze“, a kromě bolesti paže po injekci nezaznamenal žádné nežádoucí následky. Dr. Powell uvedl, že jeho největší experiment provedl v přítomnosti 25 lékařů, kdy si do těla aplikoval bakterie břišního tyfu a záškrty a po vyšetření bylo zjištěno, že se neprojevyly žádné neblahé následky. Aby se zajistilo, že nebudou existovat žádné pochyby, provedl dr. Powell stejné experimenty na dvou pacientech, u nichž se rovněž neprojevyly žádné nepříznivé

následky. Dr. Powell byl přesvědčen, že „teorie“ choroboplodných zárodků je podvodná, a vyzval kohokoli, aby přinesl ty „nejvirulentnější“ bakterie, aby je mohl pozřít. Lékaři, kteří byli přímými svědky těchto výsledků, byli ohromeni.

SMRTÍCÍ CHOROBOPLODNÉ ZÁRODKY

Jak je dr. Thomas Powell spolkl

BACILY V JEHO TĚLE

TEORII O NÁKAZE SE VYSMÍVÁ

Předkládá světu příběh o svém desetiletém vzdoru proti smrtonosným bacilům

„Lidé dělali v zájmu vědy podivné věci a zoufale riskovali, ale žádný z nich nebyl podivnější nebo zoufalejší než čin dr. Thomase Powella, lékaře, který se zhruba před rokem usadil v tomto městě a který **během uplynulých deseti let skutečně vpravil do svého těla zárodky nejsmrtelnějších nemocí**, a to za konkrétním účelem vyvrácení zažitých teorií o přenosu nakažlivých onemocnění z jednoho člověka na druhého. Ač se to může zdát neuvěřitelné, **dr. Powell nejenže zoufalé experimenty, které podnikl, přežil, ale nikdy se u něj neprojevyly sebemenší známky jakýchkoli chorobných následků, které by z nich vyplývaly**. Důkazy o pravdivosti jeho tvrzení jsou nezvratné. **Jeho vlastní písemná prohlášení jsou podložena svědectvím známých lékařů, v jejichž přítomnosti dr. Powell přijímal choroboplodné zárodky do svého těla během experimentů, které tajně prováděl během posledních deseti let.**

Dr. Powell se rozhodl, že nadešel čas, aby světu sdělil výsledky svých experimentů, o nichž **tvrdí, že byly naprostým a bezvýhradným úspěchem**. Zde je doktorovo prohlášení o výsledku jeho vzdorování moci choroboplodných zárodků:

„Než se pustím do podrobností o svých experimentech se zárodky virulentních chorob, chci svá tvrzení předeslat vysvětlením, že nepovažuji zárodky ve všech případech za neškodné. Tvrdím však, že člověk, pro kterého se zárodky určité nemoci pravděpodobně ukážou jako nebezpečné, musí mít k dané nemoci predispozici, přičemž tato predispozice je buď dědičná, nebo získaná. Pokud se jedná o muže nebo ženu, kteří takovou predispozici nemají, tvrdím, že ani ty nejsmrtelnější zárodky jim nemohou ublížit. **Mohou vstoupit do místnosti s nemocnými, aniž by se museli obávat, že se nemocí nakazí, nebo dokonce mohou udělat to, co jsem udělal já, tedy vpravit živé zárodky do svého těla a neutrpět žádnou újmu. Moje experimenty prokázaly pravdivost mého teorie**. Tvrdím, že choroboplodné zárodky jsou naprosto neschopné úspěšně napadnout tkáň živého těla; **že jsou důsledkem, a nikoli příčinou nemoci**; že nejsou ani v nejmenším škodlivé pro život nebo zdraví těla; že naopak **je jejich zvláštní funkcí zachránit živý organismus, ať už člověka nebo zvířete, před hrozícím poškozením nebo zničením**. Toho dosahují tím, že způsobují rozklad nahromaděných látek, které představují predispozici k nemoci, a mají za následek jejich odvádění krví.

Na této teorii jsem pracoval deset let a dosažené výsledky nyní předkládám světu. V první řadě jsem se rozhodl provést experiment inokulováním nikoli zvířete, jehož moc nad životem je mimořádně slabá, jako je tomu u králíka nebo morčete, ale lidského těla. **Experimenty jsem prováděl na sobě, pak na členech své vlastní rodiny a nakonec na takových pacientech, kteří byli v mezích bezpečného experimentování**. Sám sebe jsem inokuloval nejvirulentnějšími bacily břišního tyfu, které bylo možné získat, přičemž jsem nejprve ze svého organismu odstranil všechny predisponující příčiny nemoci. **Výsledek byl zcela uspokojivý, kromě obvyklé bolestivosti jako**

při očkování se neobjevily žádné nežádoucí následky. Poté jsem do svého organismu přijal bacily břišního tyfu, a **protože se břišní tyfus neobjevil**, zopakoval jsem experiment se zárodky záškrty, **bez nejmenšího znatelného následku.**

Aby byly experimenty ještě úplnější, **kultivoval jsem zárodky záškrty a vozňivky tak dlouho, dokud nebylo pochyb o jejich virulenci**, a vpravil jsem je do svého těla v přítomnosti dvou renomovaných lékařů. **Výsledek byl stejný jako předtím.**

Pak jsem provedl největší zkoušku ze všech. **V přítomnosti pětadvaceti lékařů** jsem za prvé spolkl bacily břišního tyfu uzavřené v želatinových kapslích a za druhé jsem si aplikoval bacily záškrty, a to jak metodou vakcinační, tak podkožní inokulací.

Zmínění lékaři následně provedli vyšetření pulsu, teploty a dýchání a **jednomyslně prohlásili, že tyto inokulace na mě neměly větší následky, než by se dalo očekávat od podobného množství vody.**

Aby se vyloučila možnost, že by nevěřící Tomášové tvrdili, že experimenty byly úspěšné pouze v mém případě a že jsem byl od přírody nějakým způsobem vůči nákaze odolným, **vybral jsem ze svých pacientů dva, kteří se jevíli být vhodnými subjekty pro podobné experimenty, a s jejich souhlasem jsem je podrobil stejné proceduře, jakou jsem podstoupil já, s méně virulentními nemocemi.** Výsledek ukázal, že můj předpoklad byl opodstatněný a že v jejich případě nedošlo k žádnému poškození, stejně jako v mém případě.

Ve svém odporu proti největšímu bludu světových dějin směřuji k vrcholnému bodu, který bude spočívat v nejužasnějším a nejpřesvědčivějším důkazu, jaký byl kdy učiněn při prosazování vědecké teze. **Jsem si natolik jistý, že vědci na celém světě se ve své teorii choroboplodných zárodků mýlí, že vyzývám každého, aby mi přinesl bacily jakékoliv nemoci známé lékařům, a slibuji, že v přítomnosti jakékoliv vybrané poroty lékařů vpravím do svého těla zárodky, které byly těmito obvyklými postupy vykultivovány do smrtící aktivity.** Žádám jen o to, aby mi byl poskytnut čas odstranit ze svého organismu jakoukoli predispozici k nemoci, kterou zárodek představuje.'

Lékaři, v jejichž přítomnosti dr. Powell experimenty prováděl, byli zcela ohromeni lehkostí a snadností, s jakou vyvrátil medicínské milníky a rozbil zavedené vědecké teorie. Připouštějí sice, že o pravdivosti jeho tvrzení nelze pochybovat, avšak nejsou ochotni připustit, že by se tyto teorie daly aplikovat obecně.

Tato záležitost je však natolik důležitá, že **se domlouvají, že nechají provést velký a přesvědčivý test provedený dr. Powellem a každým, kdo je ochoten podrobit se stejné inokulaci jako on, aby se navždy vyřešila důležitá otázka, zda se údajně nakažlivá nemoc může přenášet z jednoho člověka na druhého prostřednictvím zárodků, či nikoli.** Celý svět bude se zájmem očekávat výsledek.

DR. THOMAS POWELL“

<https://cdnc.ucr.edu/?a=d&d=LAH18971121.2.200&dliw=none&st=1&e=——en-20-1-txt-txIN——>

Podobné experimenty jako dr. Powell prováděl i dr. John B. Fraser, jak uvedl ve svém článku „*Do Germs Cause Disease?*“ („*Způsobují choroboplodné zárodky nemoci?*“), který vyšel v časopise *Physical Culture Magazine* v květnu 1919. Níže uvedený úryvek je přetištěn z knihy Herberta Sheltona *The Hygienic System* z roku 1939. Dr. Fraser ve svých experimentech použil miliony vysoce „virulentních“ zárodků záškrty, zápalu plic, břišního tyfu, meningitidy a tuberkulózy a různými způsoby jimi krmil dobrovolníky. Ve všech případech, ve více než 150 experimentech prováděných po dobu 5 let, se u žádného z dobrovolníků nevyskytlo ani jedno onemocnění.

„Prvním experimentem bylo **požití padesáti tisíc choroboplodných zárodků záškrty** ve vodě a po několika dnech napjatého očekávání a **bez známek nemoci** se mělo za to, že nebezpečí pominulo.

Při druhém experimentu bylo použito **sto padesát tisíc choroboplodných zárodků záškrty** v mléce a opět se neobjevily **žádné příznaky záškrty**.

Při třetím experimentu bylo použito **více než milion choroboplodných zárodků záškrty** v jídle, **aniž by se objevily jakékoli příznaky onemocnění**.

Ve čtvrtém experimentu byly **miliony choroboplodných zárodků záškrty potřeny** mandle a měkké patro, oblast pod jazykem a uvnitř nosních dírek, a přesto nebyly patrné **žádné známky onemocnění**. Jelikož tyto výsledky byly velmi uspokojivé, bylo rozhodnuto otestovat některé další druhy choroboplodných zárodků. Byla provedena řada testů s **choroboplodnými zárodky zápalu plic, při nichž byly použity miliony zárodků** v mléce, vodě, chlebu, bramborách, mase atd., a přestože byla vyvíjena vytrvalá snaha přimět je k vývoji, **neobjevily se absolutně žádné známky nemoci**.

Další série experimentů byla provedena s choroboplodnými zárodky břišního tyfu, přičemž byla věnována zvláštní pozornost tomu, aby se **miliony nejživotascapnějších zárodků, které bylo možné inkubovat**, infikovala destilovaná voda, syrové mléko (nepasterované), chléb, maso, ryby, brambory atd. a **nebýt vědomí, že byly požitý, nikdo by to ani nepoznal**.

Další série testů byla provedena s obávanými choroboplodnými zárodky meningitidy, a protože se předpokládá, že se zárodky vyvíjejí hlavně na sliznici nosních dírek, **bylo vynaloženo zvláštní úsilí potřit miliony zárodků** spodní část a strany nosních dírek, dále nosní dutiny, mandle, oblast pod jazykem a zadní část hrdla. Kromě těchto testů byly provedeny i další testy, při nichž byly zárodky podány v jídle a pití – **v každém případě byly použity miliony zárodků, a přesto se neobjevily žádné známky nemoci**. Experimenty s choroboplodnými zárodky tuberkulózy byly prováděny jiným způsobem – mezi jednotlivými experimenty bylo ponecháno více času, aby se zárodky mohly vyvinout; protože klinické poznatky ukázaly, že tato nemoc může zůstat latentní nebo nedokonale rozvinutá po celé měsíce. V důsledku toho to znamenalo měsíce sledování a čekání, než bylo možné mít jistotu, že se zárodky nevyvinou.

I v tomto případě **byly použity miliony zárodků** ve vodě, mléce a potravinách různého druhu; jednalo se o všechny druhy potravin a nápojů; **a jelikož od zahájení pokusu s tuberkulózou uplynulo téměř pět let a neobjevily se žádné známky onemocnění, myslím, že jsme oprávněni se domnívat, že zárodky jsou neškodné**. Kromě těchto experimentů byly použity kombinace choroboplodných zárodků, jako jsou zárodky břišního tyfu a zápalu plic, meningitidy a břišního tyfu, zápalu plic a záškrty atd., ale **neobjevily se žádné známky onemocnění**. V letech 1914-18 **bylo pečlivě a vědecky provedeno více než sto padesát experimentů, a přesto se neobjevily naprosto žádné známky onemocnění**.“

Dr. Fraser poskytl další vysvětlení v článku uveřejněném v časopise *The Canada Lancet*: svazek 49, č. 10 (červen 1916), kde poukázal na to, že bakterie nejsou nikdy nalezeny v době, kdy by měly být přítomny, tedy na začátku chorobného procesu. Bakterie se objevují až po rozvinutí onemocnění. Dr.

Fraser zdůraznil své vlastní experimenty s požitím bakterií záškrtu, břišního tyfu a zápalu plic. Ani v jednom případě se u dr. Fräsera ani u žádného z dalších dobrovolníků nerozvinulo žádné onemocnění.

Testování teorie choroboplodných zárodků na lidech

„Němci jsou do značné míry odpovědní za dvě široce přijímané teorie:

1. Že jejich armáda je neporazitelná.
2. Že nemoci způsobují choroboplodné zárodky.

Obě teorie byly Kanadany zpochybněny. Důvody pro zpochybnění teorie choroboplodných zárodků jsou především tři:

1. Rozdílné názory bakteriologů na to, který zárodek nemoc způsobil.
2. Přesvědčivější tvrzení biochemické teorie.
3. Nepřítomnost choroboplodných zárodků na počátku onemocnění (jak ukazují následující ukázkové případy).

(a) Muž přecházející řeku po ledu se probořil, byl zachráněn, později onemocněl a lékař v obavě ze zápalu plic provedl vyšetření na pneumokoky – žádné však nebyly přítomny. Objevily se až při rozvoji zápalu plic.

(b) Po požití ústřic měli někteří muži křeče a průjem, po nichž následoval břišní tyfus – při prvním vyšetření stolice nebyly zjištěny žádné Eberthovy bacily. Ty se objevily až později.

(c) Spěchající dívka přišla do svého obchodu zpocená. Jelikož v obchodě byla zima, velmi prochladla. Druhý den si stěžovala na bolest v krku, ale žádné Klebs-Lofflerovy bacily nebyly nalezeny. Později, když se objevil povlak značící záškrť, byly bacily přítomny.

V každém z těchto případů se bacily objevily až po nástupu onemocnění.

Na základě předpokladu, že výše uvedené zárodky jsou důsledkem, a nikoli příčinou onemocnění, byly provedeny experimenty se zárodky záškrť, břišního tyfu a zápalu plic.

Nejprve se zkušelo, zda Klebs-Lofflerovy bacily způsobí záškrť. Po požití asi 50 000 zárodků se neobjevily žádné následky. Později bylo požit 100 000, 500 000 a milion i více zárodků a ani v jednom případě neměly žádný chorobný účinek.

Druhá série testů měla rozhodnout, zda Eberthův bacil způsobí břišní tyfus, ale každý test byl negativní, i když byly spolknuty miliony bacilů. Třetí série testů ukázala, že člověk může spolknout milion (a více) pneumokoků, aniž by to způsobilo zápal plic nebo jakékoli jiné obtíže.

Tato zkoumání trvala asi dva roky a bylo provedeno 45 různých testů, což dává průměrně patnáct testů na každý zárodek. Osobně jsem testoval každý zárodek (kulturu) dříve, než jsem to umožnil ostatním. Testů se vědomě zúčastnilo šest osob (3 muži, 3 ženy) a ani v jednom případě se neobjevil žádný příznak onemocnění.

Zárodky byly v každém případě spolknuty a byly podány v mléce, vodě, chlebu, sýru, mase, huspenině, rybách a jablkách – testovány také na jazyku.

Většinu kultur jsem vypěstoval sám – některé ze zkumavek dodaných firmou Parke, Davis & Co. a jednu zkumavku dodala Zdravotní rada v Torontu prostřednictvím jednoho ze svých bakteriologů.

Vzhledem k tomu, že testy byly provedeny pečlivě, dokazují, že neexistuje takové nebezpečí ze strany zárodků, jak tvrdí bakteriologové. Testy mohou také podnítit další Kanadany, aby se pustili do dalších experimentálních prací, protože skutečný test na člověku rozhodne o pravdivosti teorie. Dr. B. Fraser“

https://www.canadiana.ca/view/oocihm.8_05199_550/15

I když jsou experimenty dr. Rodermunda, dr. Powella a dr. Frasera samy o sobě usvědčující, najdou se tací, které mohou výsledky kohokoli, kdo pracuje s úmyslem vyvrátit „teorii“ choroboplodných zárodků, odradit. Pojdme se tedy podívat na příklad, kdy si někdo velmi přál, aby „teorie“ choroboplodných zárodků fungovala, a skutečnost, že se tak nestalo, se nakonec obrátila proti němu. V roce 1916 se zubní lékař Arthur Waite oženil s dcerou velmi úspěšného farmaceutického podnikatele Johna Pecka. Waite chtěl získat Peckův obrovský majetek pro sebe a rozhodl se zabít Johna, jeho ženu Hannah a jeho sestru Catherine. Za tímto účelem se je Waite pokusil otrávit něčím, co považoval za smrtící choroboplodné zárodky, které získal z laboratorních kultur ze zdrojů, jako byl Rockefellerův institut pro lékařský výzkum a Cornellovo lékařské centrum. Waite se nejprve pokusil otrávit Peckovu sestru Catherine, když jí do polévky přidal kultury bakterií. Jakmile zjistil, že se mu jeho plán vyvolat onemocnění nepodařilo uskutečnit, Waite podle své výpovědi uvedl, že jí dal „opakované dávky choroboplodných zárodků, pak trochu arsenu a poté trochu rozemletého skla“. Vzpomněl si také, že „předtím, než jí předložil rybí konzervu, vstříkl do ní živé choroboplodné zárodky“.

Catherine pokus o vraždu naštěstí přežila a nakonec byla zachráněna před dalším útokem, když do města přijela Hannah Pecková a stala se středem pozornosti Arthura Waita. Waite uvedl, že začal Hannah trávit hned od prvního jídla po jejím příjezdu. Do jídla a nosního spreje jí dal obsah šesti různých zkumavek s choroboplodnými zárodky zápalu plic, záškrtu a chřipky. Kultury choroboplodných zárodků jí také vstříkl do úst při zubařském zákroku. Vzpomínal, že „když konečně onemocněla a ulehla na lůžko, rozemlel jsem 12 tablet veronalu (barbiturát) a rovněž jí je dal“. Nakonec to nebyly choroboplodné zárodky, co Hannah zabilo. Byly to jedovaté tablety veronalu a podle této zprávy možná i arsenik, které Waite použil, aby ji dorazil. Nakonec prý podlehla selhání ledvin, což může být vedlejší účinek jak otravy barbituráty, tak arsenem.

Poté, co se mu podařilo Hannah Peckovou zavraždit a následně přesvědčit rodinu, aby její tělo rychle zpopelnila, aby se zakryly důkazy o otravě, se Arthur zaměřil na truchlícího manžela a otce. Waite hrající roli ošetřovatele vypověděl, že v pokoji svého tchána použil plynný chlor ve snaze zvýšit citlivost jeho hrdla na kultury choroboplodných zárodků. Za chladných zimních nocí vozil Josepha Pecka s otevřenými okny a nechával je otevřená i v jeho ložnici, ve snaze přivodit staršímu pánovi zápal plic, avšak neúspěšně. Poté, co se mu nepodařilo vyvolat u Johna Pecka onemocnění pomocí bakteriálních kultur a mrazivého zimního vzduchu, přidával mu Waite do polévky, čaje a vaječného koňaku arsenik. Kupodivu ani tyto kroky Johna Pecka nezabily. Arthur Waite se tedy uchýlil k chloroformu a polštáři, kterým ho nakonec udusil.

Vražda Arthuru Waitovi naštěstí neprošla. Sice se ještě jednou pokusil o rychlou kremaci těla, ale jeho pokus nakonec nevyšel, když jeden z příbuzných, který Waita zahlédl, jak chodí po městě s milenkou, upozornil rodinu, aby kvůli jeho podezřelému chování nechala provést pitvu. Koroner našel v těle Johna Pecka arsenik a vyšlo najevo, že Waite se pokusil podplatit balzamovače, aby přidal arsenik do balzamovací tekutiny. Arthur Waite byl odsouzen za vraždu a 25. května 1917 popraven na elektrickém křesle. Kdyby „teorie“ choroboplodných zárodků skutečně fungovala tak, jak se teoreticky předpokládá, Waite by se z obvinění z vraždy snadno dostal.

„**Poisoning the Pecks**“: Nová kniha popisuje nechvalně proslulý případ vražd v Grand Rapids z roku 1916

„Jakmile se Waite oženil, zahájil rozsáhlé pokusy o otrávení Peckových tím, že nejprve tchyni Hannah Peckové přidal do jídla **směs choroboplodných zárodků záškrtu a chřipky**. Plán vyšel a starší žena onemocněla a v lednu 1916 zemřela.

John Peck měl odolnější konstituci a **Waitovy pokusy o podání choroboplodných zárodků selhaly**. Nakonec se Waite v březnu 1916 uchýlil k vaječnému koňaku s arsenikem a svého tchána dorazil tím, že ho udusil polštářem.

Příběh se odehrál převážně v New Yorku, kde Waite využíval peníze rodiny Peckových k vedení dvojího života s milenkou Margaret Hortonovou.

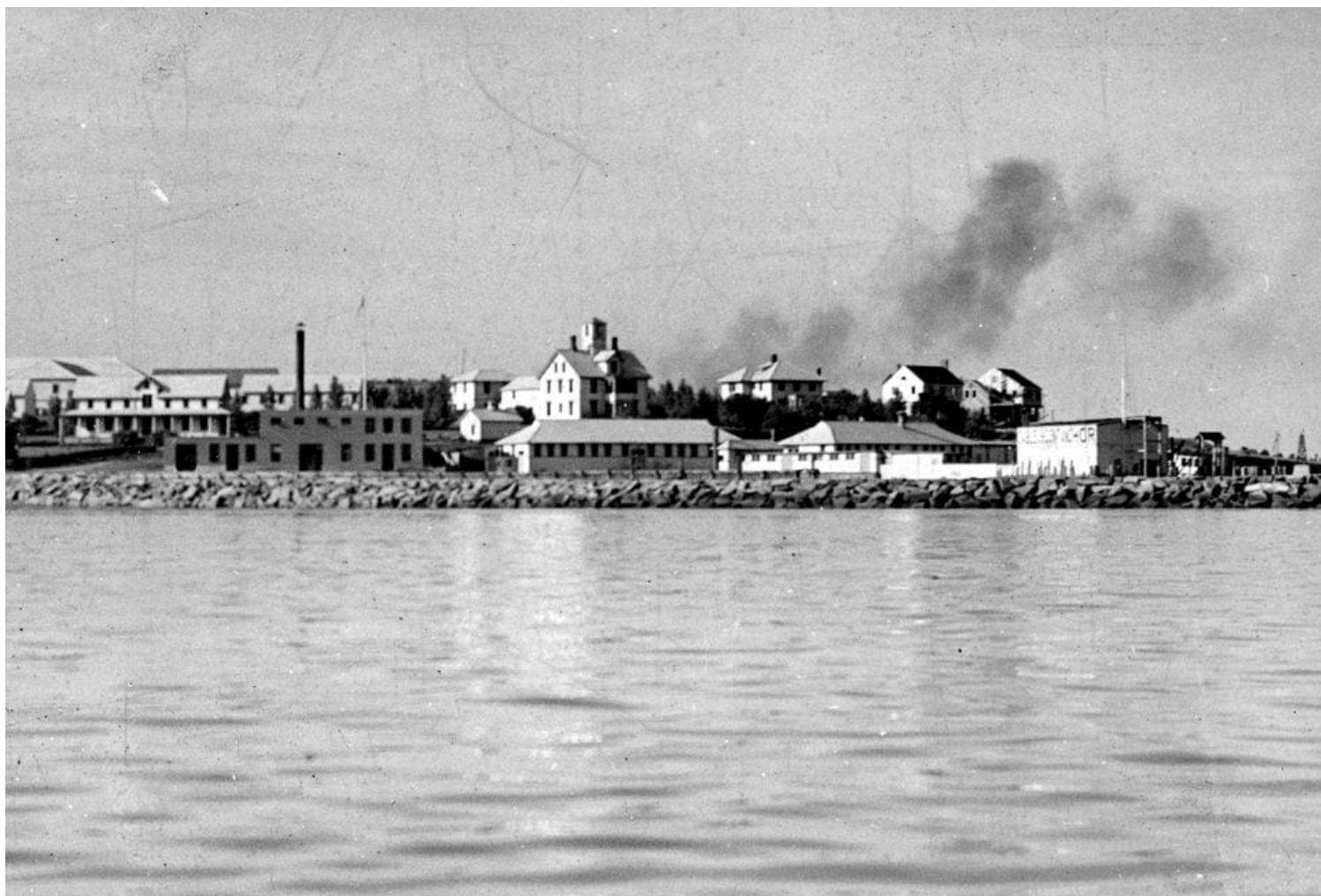
Kdyby se Waitovi podařilo infikovat Johna Pecka dostatečně virulentní nemocí, která by způsobila jeho smrt – zkoušel záškrť, tuberkulózu, tyfus a chřipku – pravděpodobně by mu vraždy prošly. Nedokázal však získat dostatečně virulentní choroboplodné zárodky a uchovat je tak, aby zůstaly nebezpečné.

Waite se také pokusil pomocí choroboplodných zárodků zabít Peckovu sestru Catherine.

Hloubka Waitova podvodu byla pro lidi šokující. Novinové zprávy z té doby hovořily o jeho „předivě lží“.

Waite se snažil o rychlé zpopelnění těla Johna Pecka, aby zničil důkazy o otravě arsenikem. U Hannah Peckové se mu to podařilo, ale rodinný přítel pojal podezření poté, co viděl, jak oba Peckové ve Waitově luxusním bytě na Manhattanu zemřeli.“

https://www.mlive.com/news/grand-rapids/2014/10/poisoning_the_pecks.html

Gallops Island

Přestože velkolepé selhání Arthura Waita při použití „smrtících choroboplodných zárodků“ k zabití svých obětí je přesvědčivým důkazem, není to ten nejuvěřitelnější důkaz proti „teorii“ choroboplodných zárodků. V pravděpodobně (nechvalně) nejznámějším neúspěšném pokusu o prokázání „teorie“ choroboplodných zárodků se v době největšího výskytu nejsmrtelnějšího „viru“ všech dob, „viru“ španělské chřipky, pokusil výzkumník Milton Rosenau prokázat, jak se nemoc šíří, a také identifikovat jejího původce. Za tímto účelem byli dobrovolníci na ostrově Gallops Island v Bostonu vystaveni působení jednoho a poté několika kmenů Pfeifferova bacilu, a to vstříknutím a vetřením do nosu, krku a očí. Když tyto pokusy onemocnění nevyvolaly, byli noví dobrovolníci inokulováni směsí jiných mikroorganismů izolovaných z krku a nosu pacientů s chřipkou. Ani tyto pokusy nebyly úspěšné, a tak vědci použili krev pacientů s chřipkou a tu injekčně aplikovali dobrovolníkům. Když ani to nevyvolalo onemocnění, bylo třináct dobrovolníků převezeno na chřipkové oddělení a každý z nich byl exponován deseti pacientům s chřipkou. Tento poslední pokus o vyvolání nemoci se rovněž nezdařil. Stejné experimenty byly provedeny na druhé straně kontinentu na ostrově Goat Island v San Francisku a výzkumníci dosáhli naprosto stejných výsledků. Rosenau z toho byl zmatený a uvedl, že do experimentů vstupovali s představou, že vědí, jak se nemoc z člověka na člověka šíří. Poté však výzkumníci museli přiznat, že nevědí vůbec nic.

Experimenty k určení způsobu šíření chřipky (dr. Milton J. Rosenau, Boston)

„Zpočátku jsme postupovali poněkud opatrně, **když jsme několika dobrovolníkům do nosních dírek aplikovali v poměrně malém množství čistou kulturu chřipkového (Pfeifferova) bacilu.** Tyto rané experimenty dále popíšu a ihned přejdu k tomu, co mohu nazvat náš experiment č. 1.

Jelikož se předběžné testy ukázaly jako negativní, stali jsme se odvážnějšími, vybrali jsme 19 dobrovolníků a každému z nich jsme dali velmi velké množství směsi 13 různých kmenů Pfeifferova bacilu, z nichž některé byly nedávno získány z plic při pitvě, jiné byly subkulturami různého stáří a každý z těchto 13 kmenů měl samozřejmě jinou historii. Suspenze těchto organismů byly rozprašovačem nastříkány do nosu, očí a do zadní části krku, přičemž dobrovolníci je vdechovali. Na každého dobrovolníka jsme podle našich odhadů použili několik miliard těchto organismů, ale ani jeden dobrovolník neonemocněl.

Poté jsme přistoupili k přenosu viru získaného z případů onemocnění, tzn. že **jsme shromáždili materiál a slizniční sekrety z úst, nosu, krku a průdušek nemocných lidí a aplikovali je našim dobrovolníkům.**“

„V tomto konkrétním experimentu jsme použili 10 dobrovolníků, z nichž každému jsme vstříkli poměrně malé množství (asi 1 ml) tohoto materiálu během nádechu do každé nosní dírky a do krku, a také na oko. **Nikdo z dobrovolníků neonemocněl. Část tohoto materiálu byla přefiltrována a aplikována dalším dobrovolníkům, avšak s nulovým výsledkem.**“

„Napadlo mě, že neschopnost reprodukovat nemoc během experimentů, které jsem popsal, byla způsobena tím, že jsme materiál získali v nemocnicích v Bostonu a pak jsme ho převezli na ostrov Gallops Island, což někdy vyžadovalo čtyři hodiny k tomu, aby naši dobrovolníci tento materiál dostali, a protože jsme věřili, že virus je možná velmi křehký a tuto expozici nemohl vydržet, naplánovali jsme další experiment, ve kterém jsme získali velké množství materiálu a díky zvláštním opatřením jsme ho spěšně dopravili na Gallops Island, takže interval mezi odebráním materiálu od dárců a jeho předáním našim dobrovolníkům byl se vším všudy pouhá jedna hodina a čtyřicet minut. **Každý z deseti dobrovolníků v tomto experimentu dostal 6 ml směsi výše popsaného materiálu, a to do každé nosní dírky, do krku a do oka. Vzhledem k tomu, že každému bylo aplikováno celých 6 ml, tak je zřejmé, že část tohoto materiálu dobrovolníci také spolkli. Nikdo z nich neonemocněl.**“

„K tomuto experimentu jsme použili 19 dobrovolníků, a to v době vypuknutí nákazy, kdy jsme měli na výběr z mnoha dárců. Několik dárců se nacházelo v první den nemoci. Jiní byli ve druhém nebo třetím dni nemoci. **Žádný z těchto dobrovolníků, kteří dostali materiál takto přímo přenesený z případů, nijak neonemocněl. Když říkám, že žádný z nich neonemocněl, myslím tím, že po aplikaci materiálu byli poté izolováni na ostrově Gallops Island. Samozřejmě, že jim byla třikrát denně měřena a pečlivě kontrolována teplota a dobrovolníci byli drženi celý týden pod neustálým lékařským dohledem, než byli propuštěni a případně znovu použiti pro nějaký jiný experiment. Všichni dobrovolníci dostali minimálně dvě a někteří tři ‚dávky‘ (takto je nazývali).**“

„**Náš další experiment spočíval v injekčním podání krve.** Jako dárce jsme vybrali 5 případů chřipky v horečnatém stádiu, z nichž někteří se opět nacházeli v poměrně časném stádiu onemocnění. Od každého z nich jsme ze žíly na paži odebrali 20 ml krve, čímž jsme získali celkem 100 ml krve, kterou jsme smíchali a ošetřili 1% citrátem sodným. **Každému z deseti dobrovolníků bylo injekčně aplikováno 10 ml plné krve ošetřené citrátem. Žádný z nich neonemocněl.** Poté jsme shromáždili spoustu materiálu s hlenem z horních cest dýchacích a přefiltrovali jej přes Mandlerovy filtry. Tyto filtry umožní průchod ‚ultramikroskopickým‘ organismům, zatímco bakterie běžné velikosti zadrží. **Tento filtrát byl aplikován podkožně deseti dobrovolníkům (každý dostal 3,5 ml) a žádný z nich nijak neonemocněl.**“

„**Další experiment byl navržen tak, aby napodoboval přirozený způsob, jakým se chřipka šíří, alespoň tedy způsob, jakým se domníváme, že se chřipka šíří, a já nepochybuji o tom, že se šíří – lidským kontaktem.** Tento experiment spočíval v přivedení deseti našich dobrovolníků z ostrova Gallops Island do nemocnice U.S. Naval Hospital v Chelsea na oddělení s třiceti lůžky, všechno případy chřipky.“

„Mohu říci, že dobrovolníci byli, pokud jde o provedení techniky těchto experimentů, naprosto úžasní. Dělalí to s vysokým idealismem. Byli inspirováni myšlenkou, že by mohli pomoci ostatním. Programem prošli ve skvělém duchu. **Poté, co měl náš dobrovolník tento druh kontaktu s pacientem, kdy si s ním povídal a potřásal si s ním rukou po dobu pěti minut, když si nechal pětkrát vdechnout a pak pětkrát zakašlat přímo do obličeje, přesunul se k dalšímu pacientovi, kterého jsme vybrali, a to samé zopakoval, dokud tento dobrovolník nepřišel do kontaktu s deseti různými případy chřipky v různých stádiích, většinou čerstvými případy, z nichž žádný nebyl starší než tři dny.**“

Pamatujme, že každý z deseti dobrovolníků měl takovýto blízký kontakt s každým z deseti různých pacientů s chřipkou. **Dobrovolníci byli sedm dní bedlivě sledováni – a žádný z nich neonemocněl.**“

„**Dr. McCoy, který s dr. Richeym provedl podobnou sérii experimentů na ostrově Goat Island v San Franciscu, použil dobrovolníky, kteří, pokud je známo, nebyli ohnisku nemoci vůbec vystaveni a měli též negativní výsledky, tzn. nebyli schopni nemoc reprodukovat.** Možná existují faktory nebo faktor přenosu chřipky, který neznáme.

Ve skutečnosti jsme do ohniska vstupovali s představou, že známe příčinu onemocnění a byli jsme si zcela jisti, že víme, jak se z člověka na člověka přenáší. Zjistili jsme však jen to, že s jistotou o této chorobě nevíme v podstatě nic.“

<https://zenodo.org/record/1505669/files/article.pdf?download=1>

Jak je vidět, existuje řada příkladů výzkumníků a účastníků experimentů (dobrovolných i nedobrovolných), kteří prokázali, že čisté kultury tzv. „patogenních“ bakterií nedostaly pověsti původců smrtelných chorob. Avšak ani tváří v tvář nepřekonatelným důkazům, že bakterie nemohou způsobovat nemoci, nejsou někteří lidé ochotni vzdát se svých předpojatých přesvědčení, aby se na důkazy podívali logicky. A tak i přesto, že byl důkaz proti „teorii“ choroboplodných zárodků předložen, stále cítí potřebu pokusit se důkazní břemeno prokazující patogenitu bakterií přesunout ze sebe na lidi, kteří uvedené tvrzení úspěšně zpochybnili. Přesně to se stalo dr. Johnu Fraserovi, což je kanadský lékař, o kterém byla řeč na začátku tohoto článku. Přestože měl za sebou více než 5 let a 150 experimentů prokazujících neschopnost bakterií způsobit onemocnění, byl vyzván, aby předložil ještě více důkazů podporujících

jeho tvrzení. Stalo se tak prostřednictvím lékaře z Minnesoty jménem H. W. Hill, který chtěl, aby se dr. Fraser podrobil ještě více experimentům, které by jeho tvrzení proti „teorii“ choroboplodných zárodků prokázaly. Dr. Fraser byl v té době na dovolené, a tak na jeho místo nastoupil jiný lékař z Minnesoty jménem H. A. Zettel. Dr. Zettel však vyzval dr. Hilla, aby se zárodkům břišního tyfu, tuberkulózy, záškrtu, meningitidy, pravých neštovic a lepry nechali vystavit oba dva. Během experimentu by dr. Zettel k „ochraně“ používal pouze dietu a obecnou hygienu, zatímco dr. Hill by používal antitoxiny a vakcíny. Tak se zrodil řádný souboj o choroboplodné zárodky. Dr. Hill bohužel výzvu nepřijal a souboj o choroboplodné zárodky nebyl nikdy vyřešen.

Kromě vyličení těchto událostí obsahuje níže uvedený článek některá dosti překvapivá přiznání:

1. Lékaři nebyli úspěšní ve snaze předcházet nemocem a léčit je pomocí léčby založené na „teorii“ choroboplodných zárodků.
2. Počet lidí, kteří byli odkázáni na léčení bez léků, rychle rostl.
3. V té době bylo ve Spojených státech na nějakou formu léčení bez léků odkázáno v případě nemoci 35 milionů lidí.
4. Průměrná úmrtnost na nemoci by bez jakékoli lékařské péče nepřesáhla 7%, zatímco úmrtnost při léčbě některými lékaři byla 12%.
5. Úmrtnost na španělskou chřipku při léčbě běžnými lékařskými metodami činila 10 až 20%, zatímco když se lidé spoléhali na léčbu přírodní, úmrtnost prý byla nižší než 1%.

Je tedy zřejmé, že příčinou onemocnění a úmrtí nejsou choroboplodné zárodky, ale samotná léčba.

POJĎME SE DOBRAT PRAVDY

„Před několika měsíci uveřejnil dr. John B. Fraser z Toronta článek popisující rozsáhlé experimenty, které provedl, aby zjistil, zda zárodky způsobují nemoci, či nikoliv, přičemž jeho závěr byl, že nikoliv. **V závěru vyzval lékaře, aby provedli podobné experimenty za účelem ověření teorie choroboplodných zárodků.** Této záležitosti se ujal dr. H. W. Hill z Minneapolis, **který vyzval dr. Fräsera, aby se sám stal předmětem experimentů.** Dr. Fraser byl v té době na dovolené, a tak výzvu přijal dr. H. A. Zettel ze St. Paul, který navrhl, aby se on i dr. Hill **podrobili inokulaci zárodky břišního tyfu, tuberkulózy, záškrtu, meningitidy, pravých neštovic a lepry.** **Dr. Zettel se měl při ochraně před těmito nemocemi spoléhat na dietu a obecnou hygienu, zatímco dr. Hill měl používat antitoxiny a vakcíny.** **Dr. Hill však výzvu nepřijal a ,souboj‘ dodnes visí ve vzduchu.** Právní experti tvrdí, že pokud by se plán uskutečnil a jeden z lékařů by zemřel, druhý by byl právně vinen z vraždy.

I když jsou okolnosti tohoto ‚souboje o choroboplodné zárodky‘ spíše zábavné, vyvstává zde podle lékaře subjektivní otázka zásadního významu, a to správnost teorie choroboplodných zárodků. **V důsledku neúspěšných pokusů lékařů předcházet nemocem a léčit je pomocí léčby založené na teorii choroboplodných zárodků rychle roste počet lidí, kteří jsou odkázáni na léčení bez léků.** V jednom článku v lékařském časopise nedávno dr. Ely G. Jones z Buffala uvedl: ‚Jako lékaři jsme selhali ve své povinnosti vůči nemocným; nepodařilo se nám najít spolehlivou léčbu nemocí, které jsou v naší zemi běžné. Výsledkem tohoto smutného stavu je, že **ve Spojených státech žije třicet pět milionů lidí, kteří jsou v případě nemoci odkázáni na nějakou formu léčení bez léků.** Říká se, že průměrná úmrtnost na nemoci v této zemi by bez jakékoli lékařské péče nepřesáhla 7%. Úmrtnost při léčbě některými lékaři je 12%. Z toho je patrné, že bez nich by na tom byla veřejnost lépe. Máme-li být my jako lékaři pro veřejnost skutečně přínosem, musí být úmrtnost při naší léčbě nižší než 7%.‘

V souvislosti s výše uvedeným tvrzením lze zmínit, že úmrtnost na chřipku během epidemie **byla při léčbě běžnými lékařskými metodami 10 až 20%, zatímco při metodách léčby bez léků prý byla úmrtnost nižší než 1%.**

Zdá se, že je zapotřebí přesvědčivějšího důkazu teorie choroboplodných zárodků, než jaký byl dosud předložen. Ve prospěch lidstva a také v zájmu vědy by měli lékaři provádět podobné experimenty jako dr. Fraser a ty, které provedla vláda minulou zimu, kdy byly učiněny neúspěšné pokusy vyvolat chřipku inokulací a dobrovolným vystavením nákaze. **Pokud je teorie choroboplodných zárodků správná, výsledky takových experimentů to potvrdí. A pokud je chybná, čím dříve se to svět dozví, tím lépe.**

– Z novin Rocky Mountain News, Denver, Colorado, 13. října 1919 a Chicago Evening Post, 21. října 1919.“

<https://www.atsu.edu/museum-of-osteopathic-medicine/wp-content/uploads/2019/04/Osteopathic%20Truth/OsteopathicTruthVol4No3Oct1919.pdf>

Dr. Hill nakonec souboj o choroboplodné zárodky odmítl, ale i kdyby ho přijal, tak ti, kteří měli na starosti „teorii“ choroboplodných zárodků udržet, měli plán, jak zabránit, aby se vůbec uskutečnil. Kdyby výzvu přijal, bylo rozhodnuto, že pokud by v důsledku souboje někdo zemřel, byl by druhý účastník obviněn z

vraždy. To mělo oba muže evidentně odradit od toho, co by zcela jistě bylo další temnou skvrnou na „teorii“ choroboplodných zárodků.

OBVINĚNÍ Z VRAŽDY, POKUD BY SE SOUBOJ O CHOROBOPLODNÉ ZÁRODKY UKÁZAL JAKO SMRTELNÝ

Výzva lékaře ze St. Paul však zatím nebyla přijata.

„St. Paul, 17. července. **Smrt způsobená injekcí choroboplodných zárodků do těla, ať už experimentálně nebo jinak, by byla vraždou.** Takové bylo dnešní stanovisko Harryho Petersona, asistenta státního zástupce, ohledně ‚hrozby‘ dvou lékařů, že si navzájem inokulují nemoci a pokusí se různými metodami vyléčit.

Dr. H. W. Hill, který vyzval dr. Johna B. Fräsera z Toronta, uvedl, že od něj nedostal žádnou odpověď. Mezitím se dr. H. A. Zettel ze St. Paul nabídl místo dr. Fräsera, **ale dr. Hill ho odmítl.**“
<https://www.loc.gov/resource/sn83030193/1919-07-17/ed-1/?st=text&r=0.136,0.119,0.386,0.574,0>

Albert Einstein kdysi řekl, že žádné množství experimentů nemůže dokázat, že měl pravdu, ale jediný experiment může dokázat, že se mýlil. Ti, kdo „teorii“ choroboplodných zárodků obhajují, by si měli vzít jeho slova k srdci. Nezáleží na tom, kolik dokumentů plných pseudovědeckých experimentů s nepřírozenými způsoby expozice předloží. Stačí jediný dobře provedený vědecký experiment s využitím přirozených metod expozice, aby byla hypotéza o tom, že choroboplodné zárodky způsobují nemoci, falzifikována. Naneštěstí pro obhájce „teorie“ choroboplodných zárodků nebyl proveden pouze jeden jediný experiment, který by základní hypotézu podporující „teorii“ falzifikoval, ale mnoho z nich prokázalo, že „nejsmrtelnější a nejnebezpečnější“ mikrobi nemohou způsobit onemocnění, pokud jsou jim vystaveny zdravé subjekty. I když tedy dr. Hill v roce 1919 souboj o choroboplodné zárodky oficiálně nepřijal, souboj

byl vyřešen ještě dříve, než vůbec začal. Díky odvážné práci různých výzkumníků, kteří byli ochotni zpochybňovat autority a nastupující dogmata, byla „teorie“ choroboplodných zárodků v záři slávy fatálně sestřelena.

Pozn. překl.: Podobné návrhy (abychom si nechali dát krevní transfuzi od HIV pozitivního člověka, abychom se starali o pacienty s ebolou, COVID-19 apod.) od trollů na internetu dostáváme samozřejmě i my. Zvláštní ale je, že stejným způsobem „argumentují“ i někteří „odborníci“.

Např. Tomáš Fürst (ze Sdružení mikrobiologů, imunologů a statistiků – SMIS) odpověděl, že se máme ozvat a řešit s ním viry až poté, co si zajedeme do SZÚ a vdechneme tam jednu z lahvíček se SARS-CoV-2.

Roman Kovařík (rovněž ze SMIS) by si zase vyhradil čas na shlédnutí časosběrného dokumentu zachycujícího to, že bychom se nechali pokousat zvířetem, které jeví známky vztekliny. Na kladnou odpověď z naší strany (souhlas s podáním viru vztekliny, ne však pokousáním vzteklým zvířetem, kvůli možnému zmrzačení) už nijak nereagoval.

Podání viru, tentokrát viru hepatitidy, považuje za kýžený důkaz jeho existence také Jaroslav Turánek. Po souhlasu z naší strany (navíc s návrhem na podání viru HIV, aby to už stálo za to) však začal hledat výmluvy, proč by to nešlo, a dokonce veřejně prohlásil, že by to nikdy neudělal a že je to trestné, takže to teď prezentuje tak, že jsme s tímto „úplně pomateným“ nápadem přišli jako první my, a ne on.

Podobný experiment na nás by zřejmě ráda viděla i Helena Jiřincová (ze Státního zdravotního ústavu), která na facebookových stránkách Příznivců Iniciativy Sníh publikovala příspěvek s názvem *„Kdo za vědu hoří, kdo si za svým názorem stojí aneb Historické okénko v souvislosti se soudním rozhodnutím v kauze Mgr. David Šubík vs. Manipulátoři.cz z.s.“*, kde uvedla: *„Příkladem může být osobnost jednoho ze zakladatelů moderní hygieny Maxe von Pettenkofera, který nevěřil v existenci bakterií, vedl plamenný spor s Robertem Kochem a na důkaz své pravdy vypil čistou kulturu bakterie Vibrio cholerae“* a dále: *„obdivuji ochotu potvrdit svoji pravdu na sobě, osobní statečnost, to dnes u antivaxerů a popíračů virů není vidět“*. Záhadou je, jak paní Jiřincová přišla na to, že Max von Pettenkofer „nevěřil v existenci bakterií“ a že dnešní popírači virů neprojevili ochotu potvrdit svoji pravdu na sobě, přestože s návrhy „odborníků“ nechat si aplikovat údajně smrtelné viry souhlasili.

Příklad Maxe von Pettenkofera se evidentně zalíbil i Janu Konvalinkovi, který jiný příspěvek Heleny Jiřincové *„Viry, jejich existence a paradigma. Reální zombie v reálném světě“* okomentoval: *„To starej Pettenkofer byl aspoň frajer a když už nevěřil na bakteriální původ infekčních chorob, tak tu cholеровou kulturu aspoň demonstrativně vypil (a nic se mu nestalo).“* Panu Konvalinkovi asi vůbec nepřišlo divné, že uvedl zrovna experiment, který teorii bakterií jako původců infekčních chorob vyvrátil.